

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/44/2019
Identifikačné číslo spisu:	6717010025
Dátum vydania rozhodnutia:	26.05.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Šišková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:6717010025.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martiny Zeleňakovej, v trestnej veci proti obvinenému T. W. pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 26. mája 2020 v Bratislave, o dovolaní obvineného T. W. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. novembra 2017, sp. zn. 5To/110/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného T. W. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) z 20. septembra 2017, sp. zn. 5T/5/2017, bol obvinený T. W. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) uznaný vinným zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že :

- dňa 15. septembra 2016 v čase okolo 20:05 hod. v meste Z., okr. Z., na ulici I. cesta pri čerpacej stanici Shell fyzicky napadol O. V., nar. XX. T. XXXX, trvale bytom Z., U. XXXX/X a to tak, že po tom čo ho dobehol ho udieral päťou do pravej strany tváre, následne po páde na zem ho prisadol a ďalej ho bil päšťami, pričom keď sa zodvihol, tak ho ešte kopol pätou nohy do spodnej časti chrbta, čím týmto konaním mu spôsobil zranenia a to mnohopočetné zlomeniny prednej, bočnej steny a bázy pravej čeľustnej dutiny s výraznou dislokáciou fragmentov do dutiny s tým súvisiacim krvácaním do pravej čeľustnej dutiny a prítomnosťou krvi v okolitých prínosových dutinách ako aj podkožným krvným výronom s prítomnosťou vzduchu, zlomeninu jarmového oblúka vpravo s miernym posunom kosti do stredu, zlomeninu nosových kostí s posunom fragmentov, otras mozgu ako funkčné poškodenie centrálneho nervového systému, zlomeninu IX. rebra vpravo vzadu, zlomeninu priečneho výbežku 2. drierového stavca, odreniny a krvnú podliatinu na pravom pleci a v oblasti pravého lakťa, krvnú podliatinu v oblasti pravej lopatky a odreninu na rozhraní hrudnej a drierovej časti vpravo s dobou liečenia 5 až 8 týždňov.

Za to okresný súd obvinenému T. W. uložil podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, za použitia § 38 ods. 2, ods. 5, § 41 ods.1, § 46 Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd prvého stupňa obvinenému zároveň uložil povinnosť nahradiť poškodenému Union zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom Bratislava, Bajkalská 29/A, IČO: 36 284 831, škodu spôsobenú trestným činom vo výške 1105,38 Eur.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podali okresný prokurátor a obvinený odvolania, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 22. novembra 2017, sp. zn. 5To/110/2017 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti naposledy označenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený vo svoj prospech prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Tomáša Rosinu, advokáta so sídlom v Banskej Bystrici, Kukučínová 20, dovolanie, a to z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V dôvodoch podaného dovolania obvinený namietal, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku], ktorý mal byť správne právne kvalifikovaný podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, prípadne podľa § 156 ods. 3 Trestného zákona. V tejto súvislosti poukázal na znenie ustanovenia § 123 ods. 3 písm. i) Trestného zákona v spojení s § 123 ods. 4 Trestného zákona definujúcich ťažkú ujmu na zdraví na účely Trestného zákona a namietal, že obvinený už po 7 dňoch nastúpil do práce, z čoho vyplýva, že sa „subjektívne cítil v poriadku“ a „teda rozsah zranení mu umožňoval pracovať“, poškodený sa po prepustení z nemocnice neliečil, liečbu ignoroval, preto ani znalec nevedel presne stanoviť dobu liečenia, ktorú síce určil v rozpätí 5 až 8 týždňov zároveň však nevylúčil možnosť, že ak by sa poškodený riadne liečil, potom jeho liečba mohla trvať aj len 5 týždňov, teda 30 dní (poznámka najvyššieho súdu - zrejme ide o chybu v počítaní, pretože 5 týždňov je 35 dní). Podľa názoru dovolateľa, prístup poškodeného, ktorý znemožnil objektívne ustálenie doby liečenia, nemôže byť na neprospech obvineného a keďže o dobe liečenia existujú pochybnosti, za daných okolností táto situácia mala byť vyhodnotená v prospech obvineného a zistený skutok mal byť právne kvalifikovaný miernejšie, teda podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona prípadne podľa § 156 ods. 3 písm. c) Trestného zákona. Napokon obvinený ešte namietal, že z vykonaného dokazovania, podľa jeho názoru, nevyplynul záver, že by jeho úmyslom bolo spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví poškodenému, keďže poškodeného nenapádal žiadnou zbraňou a aj znalec MUDr. Ťažký uviedol, že údery mohli byť aj strednej intenzity, z čoho možno usudzovať, že neudieral celou silou a teda nemohol predpokladať, že by mohol spôsobiť ťažkú umu na zdraví (chýba úmysel vo vzťahu k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví). Na podklade uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

K podanému dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Zvolen (ďalej tiež „prokurátorka“), ktorá navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol. Vo svojom vyjadrení prokurátorka poukázala na mnohopočetné zranenia, ktoré boli poškodenému spôsobené pôsobením mechanického násillia tupého charakteru, pričom zo spôsobu útoku, jeho intenzity, zamerania útoku, ako aj okolností predchádzajúcich útoku zo strany obvineného, možno prijať záver, že obvinený bol uzrozumený s tým, že svojím konaním môže poškodenému spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví. Obvinený poškodeného udieľal päšťou aj potom, čo už poškodený nehybne ležal na zemi, pritom v útoku nepokračoval len preto, že mu v tom zabránili iné osoby, ktoré ho odtiahli od nehybného ležiaceho poškodeného. Obvinený spôsobil poškodenému zranenia, ktoré ho ohrozovali na živote, pretože boli spojené so silným krvácaním, pričom poškodený sa mohol zadusiť krvou v prípade jej vdýchnutia. Aj keď znalec pripustil strednú intenzitu úderov, zároveň išlo o údery, prípadne kopanec, veľkou prudkosťou. Dobu liečenia nebolo možné z dôvodu neliečenia sa poškodeného presne stanoviť, avšak práve preto, že poškodený ďalšiu liečbu nepodstúpil, môžu u neho nastať ďalšie komplikácie v budúcnosti, ústna dutina môže byť nefunkčná,

môžu na nej vznikať rôzne polypy a iné zápaly. Podľa názoru prokurátorky v prejednávanej trestnej veci oba sudy (tak okresný, ako aj krajský) správne zistili a ustálili dobu liečenia poškodeného a konanie obvineného správne právne posúdili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobami oprávnenými na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018).

Naposledy citované ustanovenie teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb a jeho znenie za bodkočiarkou vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, a ktorý je vymedzený v takzvanej skutkovej vete napadnutého rozsudku, zodpovedá

znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu, pod ktorú bol napadnutým rozsudkom podradený.

Obvinený T. W. bol v úvode označeným rozsudkom okresného súdu uznaný za vinného zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. S takto ustáleným právnym posúdením zisteného skutku sa krajský súd, ako to vyplýva z jeho v úvode označeného uznesenia, v plnom rozsahu stotožnil.

Podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, kto inému úmyselne spôsobí ťažkú ujmu na zdraví, potrestá sa odňatím slobody na štyri roky až desať rokov.

Podľa § 123 ods. 3 písm. i) Trestného zákona sa ťažkou ujmou na zdraví na účely Trestného zákona rozumie len vážna porucha zdravia alebo vážne ochorenie, ktorou je porucha zdravia trvajúca dlhší čas.

Podľa § 123 ods. 4 Trestného zákona sa poruchou zdravia trvajúcou dlhší čas na účely tohto zákona rozumie porucha, ktorá si objektívne vyžiadala liečenie, prípadne aj pracovnú neschopnosť, v trvaní najmenej štyridsaťdva kalendárnych dní, počas ktorých závažne ovplyvňovala obvyklý spôsob života poškodeného.

Podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona pokus trestného činu je konanie, ktoré bezprostredne smeruje k dokonaniu trestného činu, ktorého sa páchatel dopustil v úmysle spáchať trestný čin, ak nedošlo k dokonaniu trestného činu.

Ako to už bolo vyššie opakovane zdôraznené, v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolací súd nemôže skúmať a ani meniť správnosť a úplnosť skutkového stavu vyjadreného v takzvanej skutkovej vete rozsudku zisteného súdmi v základnom konaní.

Z obsahu skutku tak, ako ho súd prvého stupňa ustálil a pojal do takzvanej skutkovej vety svojho rozsudku plyní, že zranenia, ktoré obvinený spôsobil poškodenému si vyžadujú dobu liečenia minimálne 5 týždňov, teda 35 dní. Je síce pravdou, že doba liečenia bola v spomínanom skutku vyjadrená intervalom od 5 do 8 týždňov, avšak pokiaľ súd prvého stupňa, s čím sa krajský súd bez výhrad stotožnil, v skutku svojho rozhodnutia ustálil dobu liečenia vyššie uvedeným rozsahom bez bližšej konkretizácie za akých konkrétnych podmienok vzťahujúcich sa na prejednávany prípad si spomínané zranenie vyžaduje aký konkrétny rozsah liečenia, vychádzajúc z jednej zo základných zásad trestného konania „v pochybnostiach v prospech obvineného“ platí, že zranenia poškodeného si v tomto konkrétnom prípade vyžadovali liečenie po dobu 5 týždňov, niet pritom pochyb, že vzhľadom na charakter utrpených zranení (mnohopočetné zlomeniny čeľuste, zlomeniny jarmovej kosti, nosa, rebra, výbežku stavca) zistená porucha zdravia závažne ovplyvňovala obvyklý spôsob života poškodeného, a to najmä pri pití, jedení, dýchaní a pohybe poškodeného.

Námietky obvineného poukazujúce na to, že poškodený po siedmich dňoch začal pracovať, a preto si liečenie jeho zranení dlhšiu dobu nevyžadovalo, ako aj námietky smerujúce k záveru, že na vyliečenie zranení poškodeného postačovala kratšia doba napríklad 30 dní, sú skutkového charakteru, ktorými sa obvinený snaží dosiahnuť prehodnotenie a zmenu zisteného skutkového stavu podľa svojich predstáv.

Vzhľadom ale na to, ako to už bolo niekoľkokrát zopakované, že dovolací súd vychádzajúc z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže skúmať a meniť, námietky vyššie uvedeného charakteru žiaden dovolací dôvod ani vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nenapĺňajú.

Na strane druhej porucha zdravia, ktorá si objektívne vyžiadala liečenie po dobu 5 týždňov, teda 35 kalendárnych dní, nie je vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení ťažkou ujmou na zdraví v trestnoprávnom zmysle. Oba súdy (tak okresný, ako aj krajský) preto v prejednávanej veci správne

právne neposúdili konanie obvineného ako dokonaný zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, ktoré prichádza do úvahy v prípade spôsobenia ťažkej ujmy na zdraví, ale ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona.

Na tomto mieste sa žiada potom uviesť, že právna veta rozsudku okresného súdu trpí vadou, ktorú krajský súd ponechal bez povšimnutia, spočívajúcou v tom, že konanie obvineného popisuje ako dokonaný trestný čin podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona bez vyjadrenia, že ide o pokus spomínaného trestného činu. Na strane druhej zo slovného, ale aj paragrafového označenia trestných činov, ktorých sa obvinený dopustil, jednoznačne plynie, že ide o pokus spomínaného zločinu a táto skutočnosť je jednoznačne zrejma aj z odôvodnenia, či už rozsudku okresného súdu alebo uznesenia krajského súdu. Preto spomínané pochybenie nemá zásadný vplyv na práva a postavenie obvineného a nenaplnia žiaden dovolací dôvod. Navyše obvinený túto vadu ani vecne nenamietal, pritom v dovolacom konaní sa prieskumná právomoc najvyššieho súdu obmedzuje na vecné vymedzenie dovolateľom uplatneného dovolacieho dôvodu (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 51/2014), teda na konkrétne dovolateľom vymedzené chyby napadnutého rozhodnutia alebo konania predchádzajúceho tomuto rozhodnutiu.

Obvinený ďalej v podanom dovolaní v podstate namietal, že mu nebol preukázaný úmysel spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví, keďže poškodeného nenapádal žiadnou zbraňou a aj do konania pribratý znalec z odboru zdravotníctva uviedol, že údery mohli byť aj strednej intenzity, z čoho možno usudzovať, že neudieral celou silou, a teda nemohol predpokladať, že by mohol poškodenému spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví.

K vyššie uvedeným námietkam je potrebné uviesť, že aj záver o zavinení páchatela musí byť preukázaný výsledkami dokazovania. Z vykonaného dokazovania musí logicky vyplývať zistenie, či v prejednávanej veci je/nie je prítomné zavinenie v zmysle trestnoprávnom a v akej forme, čo je síce záver právny, ale aj právny záver o subjektívnych znakoch trestného činu sa musí zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania rovnako ako záver o objektívnych znakoch trestného činu. Avšak skutočnosti psychického života významné pre právny záver o tom, či tu je/nie je zavinenie a v akej forme, sú predmetom dokazovania práve tak, ako všetky ostatné okolnosti napínajúce znaky trestného činu a nemôžu byť teda realizované, respektíve prehodnocované v dovolacom konaní dovolacím súdom (primerane napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 3Tdo/22/2013, 6Tdo/49/2015).

Ako to už bolo vyššie uvedené dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Tento dovolací dôvod preto nemôže naplňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatela k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom, a ktoré nie je možné akokoľvek doplňať a meniť (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 3/2011).

Z oboma súdmi (okresným, ale aj krajským) ustáleného skutku plynie, že obvinený poškodeného opakovane päťou udieral do tváre, po páde ho prisadol, ďalej ho bil päťami, následne ho kopol päťou nohy do spodnej časti chrbta, v dôsledku čoho spôsobil poškodenému mnohopočetné zlomeniny tváre, rebra, stavca a otras mozgu. Na tomto mieste nie je možné súhlasiť s názorom obhajoby, že by úmyslu spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví nasvedčovalo len použitie zbrane. Vyššie naznačenému názoru by bolo možné prisvedčiť za situácie, že by išlo o jeden úder päťou bez použitia zbrane, kedy naozaj spravidla k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví nedochádza, respektíve k takémuto následku dochádza skôr ojedinelé, preto je za takejto situácie akceptovateľný záver, že páchatel takéhoto konania nie je ani len uzročený

s tým, že by mohol poškodenému ťažkú ujmu na zdraví spôsobiť. V prípade ale, že obvinený poškodeného opakovane udiera päťou do hlavy, kde je uložený životne dôležitý orgán (mozog) a následne aj ďalších častí tela, a to aj za situácie, že poškodený už po páde leží na zemi a potom ho ešte aj kopne, pričom mu spôsobí početné zlomeniny rôznych častí tela, a to najmä v oblasti hlavy (teda nešlo o údery zanedbateľnej intenzity) si musí byť vedomý toho, že poškodenému môže spôsobiť zranenia vyžadujúce si dobu liečenia spojenú so závažným obmedzením v obvyklom spôsobe živote presahujúcu 42 kalendárnych dní, teda bol minimálne uzrozumený s tým, že poškodenému ťažkú ujmu na zdraví môže spôsobiť a len v dôsledku náhody obvinený v prejednávanej veci s ohľadom na vyššie naznačený spôsob vedenia útoku, jeho zameranie a spôsobené zranenia takýto následok nespôsobil. Obvinený sa teda dopustil konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa dopustil v úmysle tento trestný čin spáchať, a len v dôsledku náhody, teda okolností nezávislých na jeho vôli, k dokonaniu uvedeného trestného činu nedošlo. Preto oba sudy tak okresný, ako aj krajský postupovali správne, keď konanie obvineného právne posúdili ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona.

Nakoľko obvinený T. W. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní zjavne nenaplnil ním uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.